SANTI VILA, TRAIENT UNA MICA EL CAP

SANTI VILA, TRAIENT UNA MICA EL CAP

ALFONS QUINTÀ

Fa pocs dies Santi Vila, antic alcalde de Figueres i ara conseller de la Generalitat publicava a La Vanguardia un article que, d'acord amb el seu títol, havia de ser sobre Josep Puig i Cadafalch, segon president de la Mancomunitat de Catalunya entre el 1917 i el 1923. Ara bé, molts comentaristes afins al règim d'Artur Mas l'han atacat per considerar que Vila treia una mica el cap, defensant la moderació en el procés independentista i maximalista que estem patint.

Personalment, crec que aquell honest article destaca per reflectir un gran drama. Es tracta de la dificultat existent a Catalunya per poder dissentir mínimament respecte a la bogeria instaurada per la Generalitat, mitjançant l' ús, de manera moralment il·lícita, dels diners de tots. Penso en l'oligopoli informatiu en mans d'Artur Mas.

Quant a llibertat d'expressió retornem al franquisme, si bé per vies i amb barreres diferents. Els lectors de Vila que tinguin alguns anys ho hauran detectat solets. Retornem a la perífrasi, al paral·lelisme, a l'analogia i a mil obligades maniobres, totes elles imposades, però a les quals ens hem de sotmetre si no volem rebre una clatellada.

Recordo encara les classes de Dret Polític del professor Manuel Jiménez de Parga, efectuant crítiques a De Gaulle per l'ús del seu dret a suspendre l'article setze de la Constitució francesa. Tothom l'escoltava amb interès perquè era evident que aquell professor tenia al cap una crítica del dictador Franco. Ell i els seus alumnes compartíem mirades de complicitat. És el que faré quan vegi a l'exalcalde de la ciutat on vaig néixer. Només l'he saludat un cop. Si el veig serà el segon cop, ben a gust.

Es pot parafrasejar una cançó de Jane Birkin: "Ell estima Artur Mas i jo tampoc (sic)". Però no podem fer gaire res. Tothom ha d'actuar com bonament pot. Ser més radical o més dur, o més agut no és cap mèrit. Cadascú té les seves modestes (o no) possibilitats. Només li demanaria a Vila que portés un diari, per poder explicar amb precisió, quan això sigui possible, la ridícula follia que ara estem patint.

En tot cas, cal esbotzar la muralla que tenim davant. No pot ser que hàgim de tornar a jugar al sinistre joc d'escriure, o de parlar, tenint una justificada por. Mentrestant, els vils corsaris de Mas a Internet injurien a tothom durant 24 hores al dia. A la vegada, resulta que una TV pública catalana que hauria d'estar al servei de tots, ajudant a fabricar ponts de concòrdia, es dedica a atemorir i a delirar.

Això el que està passant. Fa anys que estem sota règims organicistes en els quals els molts ciutadans només poden fer veure que són lliures si estan integrats en un col·lectiu políticament invasiu, imposat des d'un poder polític despietat. Ho és a nivell social general i també dins dels mateixos partits, per part de les seves respectives cúpules.

Així estem, patint un poder mil·lenarista, centrat en una sola persona que no té successor potencial, perquè si el tingués tots s'anirien vers aquest. Ni tampoc té secretari general del seu partit. Si a algú això no el fa pensar potser caldria que desembossés les seves canonades mentals.

Un dia o altre caldrà recuperar la concòrdia perduda per l'acció deliberada i confessada de Mas. Ho escric usant un mot (concòrdia) que era molt emprat per mestre de Puig i Cadafalch, un fill del Baix Empordà de nom Francesc Cambó.

Poques coses m'agradarien tant com que en l'Alt Empordà, terra de republicanisme federal, tornessin a haver-hi clams de concòrdia. Com en l'article de Santi Vila, si bé expressat amb un polsim de justificada por.
No hi fa res. Ja l'anirem perdent, mentre Artur Mas va incrementant la seva gran de por de trobar-se davant la porta de sortida definitiva de la política. Ànims a tots els que hi vulguin i puguin contribuir, sigui des d'on sigui.
"Res no es mesquí/ ni cap hora és isarda/ ni és fosca la ventura de la nit/ I la rosada és clara / que el Sol surt i s'ullprèn/ i té delit del bany/ que s'emmiralla el llit de tota cosa feta", va escriure el gran obrer i poeta Joan Salvat-Papasseit. Així serà, el més aviat possible, per l'esforç dels molts que obren des de dins del que sigui o des de fora de tot.

Font del document:
http://www.diaridegirona.cat/catalunya/2014/03/06/santi-vila-traient-mica-cap/659353.html?utm_source=rss